

**DANAŠNJI VIC
V NAŠI DRUŽINI**

Zavod Iskreni, Brezovica pri Ljubljani 2021

Vse skupaj se je začelo v avgustu 2017. Z eno šalo. Takšno, ki sta se ji Martina in njen mož tako nasmejala, da sta to radost preprosto želela deliti še z nekom. Na listo mamasem je priletel mail z naslovom »Današnji vic v naši družini« o prigodi z otroki, ki ne marajo jesti marmelade.

Povsem spontano smo v odgovor na to sporočilo še druge mame začele dodajati zabavne prigode, otroške izjave in pripetljaje iz svojih družin.

Čisto vsi starši namreč poznamo občutek, ko nas otroci s svojimi izjavami, preprosto logiko, sklepanjem iz informacij, ki jih imajo (pa so precej nepopolne), presenetijo. Prav tako vsi v spominu nosimo vsaj nekaj anekdot z izjavami naših otrok, ki se jih radi spominjamo tudi takrat, ko so ti že starejši ali odrasli.

Prav takšne trenutke smo želeli ujeti v tej knjižici. Tako so vsi vici, zapisani v njej, resnične izjave in prigode resničnih slovenskih otrok in družin.

Namen ostaja isti, kot je bil v tistem čisto prvem mailu pred štirimi leti: deliti radost in množiti veselje.

Upam, da vici razvedrijo in nasmejejo tudi vas!

Verski

Med vožnjo pojemo slavlilne pesmi. Irenej (skoraj 4): »Drugi avti nas lahko slišijo. Mislili bodo, da imamo mašo.«

Samo (3) si med igro prepeva: »Tvojegate ... tvojegate ... tvojegate.« Ko ga ravno želim opozoriti, da pesmica o »tvojih gatah« ni preveč lepa, glasno zaključi: »Tvojega telesa, Jezuuuuuus!«

Peljemo se v Medžugorje in molimo rožni venec. Enej (3,5): »Mami, moli bolj naglas, da te bo Marija slišala!«

S sinom (3) srečava gospoda in kasneje me vpraša: »Je bil to župnik?«
»Ne vem, mogoče.«
»Ah ne, samo človek je.«
»A župniki niso ljudje?«
»No, mami – župnik je župnik, človeki so pa ljudje.«

Hči (6) pri maši zelo natančno posluša. Doma sprašuje, kako gredo stvari pri darovanju, kako je s hostijo, kaj je to itd. Z možem ji razlagava, da je hostija kot neka palačinka iz moke in vode. Potem pa jo župnik posveti in postane Jezusovo telo. Hči reče: »Aha,« in pogovor pogovor je zaključen. Čez nekaj dni, ko se peljemo ponoči v avtu, hči prižge lučko nad svojim sedežem in izjavi: »Kako pa to župnik naredi? A to ima eno lučko, da posveti hostijo?«

Ati: »Pridi, Urban, gremo zmolit.«

Urban: »Ne, ne moremo.«

Ati: »Zakaj ne moremo?«

Urban: »Ker je Jezus že šel spat.«

Hči (23 mesecev) med mašo začne govoriti:

»Luja, luja.« Midva pa se vsa ponosna spogledava in komentirava, da že zna reči »aleluja«. Ko še nekajkrat ponovi »luja, luja«, se na tleh pojavi lužica.

Hči (2) kliče s kahle: »Alelulala sem!«

Sin (3) opazuje križ na steni in reče: »Mami, a je Jezus umrl?«

Jaz: »Ja, Jezus je umrl.«

Čez nekaj časa sin pokaže na križ in reče: »Mami, a boš novega kupila?«

Jaz: »Ne, ta je zelo lep, zakaj pa bi kupila novega?«

Sin: »Ker je ta umrl.«

Klara (9): »Mami, Jezus je bil izumitelj, veš?«

Jaz: »Res? Kako to misliš?«

Klara: »Ker je izumil mašo in obhajilo.«

Naročam Jakobu (5): »Jakob, grem jaz po brata in sestrico v vrtec, ti se pa lepo igray ali pa kakšno risanko poglej pa pridem čez 10 minut nazaj.

SAM si v hiši.« (Zgolj v vednost, ker je navadno vsaj kdo od sorodnikov v bližini.) Pa me z nasmehom do ušes pogleda in pravi: »Ne, mami. Angelčki varuhi še letajo okoli mene.«

Sin (3) želi posnemati svojega starejšega bratca, s katerim veliko igramo *Človek, ne jezi se*. Tudi on želi igrati to igro in me prosi: »Mami, greva se igrat *Ko človek ni Jezus*.«

Pridem v kopalnico in zagledam Jurija (3,5), kako sedi na stranišču in v roki drži podstavek, v katerem je metlica za školjko. Seveda je bila moja reakcija: »Fuj, Jurij, to je umazano! Zakaj imaš to v roki?«

Mu vzamem vse skupaj, da pospravim in sploh ne pričakujem odgovora, nakar reče resno:

»Če pa blagoslavljam kopalnico.«

Eva (4) si Jezusa seveda predstavlja kot osebo in ji je težko predstavlljivo, da je v hostiji. Pri sveti maši je precej nemirna in pri povzdigovanju hostije poskušam preusmeriti njeno pozornost: »Poglej, Jezus je tam!«

Eva: »A to je njegova glava?«

Župnik pri sv. maši pravi: »Blagor povabljenim na Gospodovo gostijo.«

Deček pri maši pa dregne očka: »Kaj, oči? V gospodovo gostilno?«

Sin (3) se je hotel pohvaliti, da ve, kje je Jezus umrl: »Mami, a ti veš, da je Jezus umrl v Kranjski Gori?!«

Po navdihu z liste mamasem smo tudi mi postavili Božji grob – Golgoto in Jezus je vstal v velikonočno jutro pred otrokoma pa tudi pred možem. Mi že gledamo, kako Jezusa ni več, razlagam itd., potem pa gremo zbudit še moža. Peter (20 mesecev): »Oči, tani! Ezu tal!«
[Oči, vstani! Jezus vstal!]

Fantoma razlagam, da bodo v cerkvi utihnile orgle in bodo od petka zvečer razpela zakrita, ker bo Jezus umrl na križu. Pa ima mlajši (3) takoj idejo: »Ja, pokličimo rešilca! Pa mu bo pomagal. Rešilci hitro pridejo in pomagajo! Pol pa ne bo umrl.«

Mlajšemu (3) razlagam, zakaj z atijem ne dovoliva, da bi se nagibal skozi odprto okno ali sploh plezal nanj (živimo v bloku). Da bi lahko padel dol, se precej verjetno hudo poškodoval, če ne celo umrl. Da bi bili v tem primeru vsi žalostni in bi jokali, jaz, ati, bratec ... On pa me popolnoma brez skrbi pogleda in reče: »Sej jaz bi šel k angelčkom in Miklavžu, a ne? To bi bilo pa res fajn.«

Hči (7) iznenada, brez kakršne koli logične povezave, izjavi: »Jaz pa ne bi šla v nebesa.«
»Kako pa to, da ne?«
»Ker so tam samo angeli in Jezus. Jaz bi šla tja, kjer je Miklavž.«

Med pripravljanjem velikonočnega zajtrka mož prešerno zapoje: »Kristus je vstal, Kristus je vstal!« Pridružita se mu še fanta (3 in 4,5) in skupaj zanosno na vse grlo: »Kristus je vstal, Kristus je vstal!« Mlajši potem z vso resnostjo vpraša: »Kdaj se bo pa nazaj usedel?«

Naš Tobija (3) in naša krščenka Anamarija (skoraj 3) se zelo rada igrata skupaj, se pa tudi zelo hitro stepeta. Zvečer molimo in pravim: »Dragi Jezus, prosim, da se Anamarija in Tobija ne bi več toliko tepla.« Pa se Tobija usede, pogleda proti kipu Jezusa in reče: »Veš kaj, Jezus, boma se še!«

Sin (5) sliši, kako se njegova bratranec in sestrična s svojo mamo tako na rahlo pogajata o nabavi morskih prašičkov. Pa me po krajšem razmisleku vpraša: »Kaj morski prašički se kupijo v trgovini ali se za njih prosi dobrega Boga?« (Da bo vedel, kako se lotiti zadeve ...)

Sedimo pri mizi in hči (2) je vsa huda, ker je sestra namesto nje pripravila mizo. Nekako se umiri, ampak še vedno se noče pokrižati, da zmolimo pred jedjo. Mož jo pokriža. Z roko si pobriše čelo, prsi in rami ter vsa huda reče: »Ne, mama me bo očetala!«

Po obhajilu pri večerni maši sin (2) joka:
»Zakaj nisi rekla Jezusu, da sem tudi jaz lačen?«

Pri večerji jemo jabolčni kompot. Janez Pavel (3,5) pravi: »Mami, kako že gre pesem o kompotu?« Jaz razmišljam, tuhtam, nobena mi ne pride na misel. Pa mu rečem, naj mi jo malo zapoje. Janez Pavel pa začne: »Pridi z nama kompot, Gospod ...« (pesem skupine Odsev, Nekaj več).

Danes po končani sveti maši, ko greva s sinom (3) po cerkvi, zagleda sod z žegnano vodo:
»Mami, poglej, toukuc [mošt] imajo!«

Jaz: »Katere so tri Božje osebe?«
Ema (8): »Oče, Sin in Skavtski duh.«

JACINTA (2) PRIDE DO KIPA FATIMSKE MARIJE
NA NAŠEM OLTARČKU IN PRAVI:
»MALIJA, DOST MOLILA!«
IN JI VZAME ROŽNI VENEC IZ ROK.

